

[Wilhelm.]

om det var en realitet, som om det var noget, der blev forhandlet reelt, som om det ikke var kulet ned for længe siden. Det var den slags initiativer som de billige statslån osv., som man faktisk ved på forhånd er solgt, når man går hen og laver pakkeløsninger med de partier, som i al almindelighed ikke har forstået et klap af — hvad den socialdemokratiske ordfører jo var inde på her — hvilken rolle den offentlige sektor spiller som stabilisator for kapitalismens økonomi. Ikke fordi vi i enhver henseende synes, det er acceptabelt at bruge den offentlige sektor for enhver pris så at sige som en sådan stabilisator, men man må da i hvert fald kende mekanismerne for overhovedet at kunne gerere sig inden for systemet, og det er jo det, pakkepartierne gør, altså prøver at gerere sig inden for systemet — ikke nødvendigvis kender mekanismerne.

Lad os se på, hvad der er sket inden for bygge- og boligområdet. Statsministeren sagde: regeringen har truffet afgørende foranstaltninger, og tilføjede: men de har næppe nået at virke rigtig endnu. Ja, det eneste, man vel kan sige i dag, er, at det sidste er rigtigt; om de nogen sinde vil komme til det, er en anden snak.

Men hvad har man gjort for at få bygget de 40.000 boliger? Det synes jeg vi skulle have et svar på, når ministeren kommer herop igen, eller af den socialdemokratiske ordfører. Hvad har man faktisk gjort for at få bygget 40.000 boliger, som man påstod var forligets målsætning? Et tal, som vi i øvrigt ikke vedkender os, som vi synes er for lavt, som ikke er baseret på nogen som helst behovsbetragtninger, men er opfundet på et tidspunkt, hvor privatkapitalen stod og råbte på kapital og arbejdskraft, altså under den højeste højkonjunktur i 1972 og begyndelsen af 1973; dér opfandt man et tal på 40.000 boliger, anden berettigelse har det jo ikke, det har som sagt ikke noget med behov at gøre.

Hvad har man gjort for at sikre den såkaldte målsætning på 8.000, der i forvejen er meget skrabet, for de almennyttige boliger? Ja, dér har man jo rent faktisk ikke gjort noget. Man har gjort forskellige ting for at forhindre, at den målsætning kunne opfyldes, og det har man også gjort med de 40.000 på totalen. Man har fremlagt som

nævnt forslaget om de billige statslån, men det er også en kendsgerning, at det ikke tages alvorligt længere. Det har aldrig nogen sinde i de 4 måneder, det har foreligget, været sat på dagsordenen på boligudvalgets møder, aldrig, og derfor mener jeg, den socialdemokratiske ordfører her i dag var mere realistisk, da han faktisk betragtede det som én gang for alle taget af bordet efter de borgerlige partiers indvendinger, end statsministeren, der prøvede at lade, som om det stadig væk var levende og levedygtigt.

Der har været andre forslag, som jo i virkeligheden var langt mere beskæftigelsesfremmende. Der har ligget et forslag her i folketinget siden den 24. januar, der krævede, at den fulde boligoms, som blev indført af S og SF for 2 år siden, blev afskaffet igen. Dette forslag har været slylt i over 4 måneder. Det er tabt mellem to stole, og på disse to stole sad to forskellige socialdemokratiske udvalgsformænd. De har lempet det forslag ned imellem sig, så det hverken blev behandlet i arbejdsmarkedsudvalget, som det først blev henvist til, eller i boligudvalget, som man dernæst foregav at det var henvist til. Det var VS, der trak det frem for nogle uger siden. Det er oprindelig kommunisterne forslag, men vi er lige så interesseret i at få det forslag op og få det behandlet. Vi ville have fremsat det, havde DKP ikke gjort det, for det indgik i vores valgprogram, men vi har måttet fiske det op mellem de to stole. Det har man ikke realitetsdrøftet. Det er der mere byggeribeskæftigelse i end i noget af det andet, der har været fremme. Realiteten er, at man ikke har ønsket det drøftet.

Om det almennyttige byggeri ved vi i dag efter den sidste deputation i boligudvalget fra boligselskaberne, at de ikke kan udfylde kvoten på 8.000 boliger i år. Vi ved, at de siger maksimalt 6.500 i år og endnu færre, nede omkring 4.500, næste år. Og hvad gør man for at få opfyldt den kvota? Ingenting, foreløbig ingenting i hvert fald. Vi ved også, at de klart og tydeligt siger: det er Landsbyggefondens 70 mill. kr., der sætter grænsen, det er — og den, skal vi kalde det indrømmelse vil jeg gerne give her — ikke så meget det, vi i hvert fald i VS regnede med for godt et halvt år siden, kravet om 5 pct.s kommunefinansiering, der kom til at sætte den laveste grænse for almennyttigt bolig-